

Gældende formulering.

§ 258. Er skibet eller anden ejendom, som tilhører rederen, blevet genstand for arrest for en fordring som nævnt i § 254, eller er sikkerhed blevet stillet til afværgelse af sådan arrest, kan arresten hæves eller sikkerheden frigives, hvis det godtgøres, at rederen allerede har stillet betryggende sikkerhed i udlandet for det fulde ansvarsbegrænsningsbeløb, jfr. § 255, og at sikkerheden er tilgængelig for fordringshaveren.

Stk. 2. Arrest som nævnt i stk. 1 skal hæves, og sikkerhedsstillelse til afværgelse af sådan arrest skal frigives, hvis betryggende, tilstrækkelig og tilgængelig sikkerhed allerede er stillet

- a) i den havn, hvor den hændelse indtraf, som medførte fordringens opståen, eller, hvis hændelsen ikke indtraf i havn, i den første havn, skibet anløb efter hændelsen;
- b) i landsætningshavnen, hvis fordringen gælder personskade;
- c) i lossehavnen, hvis fordringen gælder ladningsskade,

for så vidt den pågældende havn er beliggende i et land, der har tiltrådt Bruxelleskonventionen af 1957 om begrænsning af rederens ansvar.

Stk. 3. Dækker den først stillede sikkerhed ikke hele ansvaret efter § 255, finder bestemmelserne i stk. 1 og 2 tilsvarende anvendelse, hvis rederen stiller betryggende sikkerhed for den manglende del med tillæg af et efter rettens skøn fastsat beløb til dækning af renter og omkostninger.

§ 259. Rederen kan til enhver tid forelægge spørgsmålet om grænsen for sit ansvar eller om fordelingen af ansvarsbeløbet til afgørelse af en dispachør. Har han gjort dette, kan dog enhver fordringshaver anlægge søgsmål til fastsættelse af, hvor stor hans fordring ville være, hvis rederens ansvar ikke var begrænset, og rederen kan forlange, at dispachøren skal sætte bestemte fordringshavere en passende frist, inden hvilken de skal have anlagt sådant søgsmål.

Stk. 2. Finder dispachøren grund dertil, kan han med et varsel af højst tre måneder indkalde fordringshaverne på den måde, han i det enkelte tilfælde anser det for mest hensigtsmæssigt.

Forslaget.

§ 238. Er skibet eller anden ejendom, som tilhører rederen, blevet genstand for arrest for en fordring som nævnt i § 234, eller er sikkerhed blevet stillet til afværgelse af sådan attest, kan arresten hæves eller sikkerheden frigives, hvis det godtgøres, at rederen allerede har stillet betryggende sikkerhed i udlandet for det fulde ansvarsbegrænsningsbeløb, jfr. § 235, og at sikkerheden er tilgængelig for fordringshaveren.

Stk. 2. Arrest som nævnt i stk. 1 skal hæves, og sikkerhedsstillelse til afværgelse af sådan arrest skal frigives, hvis betryggende, tilstrækkelig og tilgængelig sikkerhed allerede er stillet

- a) i den havn, hvor den hændelse indtraf, som medførte fordringens opståen, eller, hvis hændelsen ikke indtraf i havn, i den første havn, skibet anløb efter hændelsen;
- b) i landsætningshavnen, hvis fordringen gælder personskade;
- c) i lossehavnen, hvis fordringen gælder ladningsskade,

for så vidt den pågældende havn er beliggende i et land, der har tiltrådt Bruxelleskonventionen af 1957 om begrænsning af rederes ansvar.

Stk. 3. Dækker den først stillede sikkerhed ikke hele ansvaret efter § 235, finder bestemmelserne i stk. 1 og 2 tilsvarende anvendelse, hvis rederen stiller betryggende sikkerhed for den manglende del med tillæg af et efter rettens skøn fastsat beløb til dækning af renter og omkostninger.

§ 239. Rederen kan til enhver tid forelægge spørgsmålet om grænsen for sit ansvar eller om fordelingen af ansvarsbeløbet til afgørelse af en dispachør. Har han gjort dette, kan dog enhver fordringshaver anlægge søgsmål til fastsættelse af, hvor stor hans fordring ville være, hvis rederens ansvar ikke var begrænset, og rederen kan forlange, at dispachøren skal sætte bestemte fordringshavere en passende frist, inden hvilken de skal have anlagt sådant søgsmål.

Stk. 2. Finder dispachøren grund dertil, kan han med et varsel af højst tre måneder indkalde fordringshaverne på den måde, han i det enkelte tilfælde anser det for mest hensigtsmæssigt.